

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΞΧV

Η Συνθήκη Έλλειψης Ορίου

Σ

υνθήκη έλλειψης ορίου είναι η ιδέα, ότι το Σύμπαν είναι πεπερασμένο (δεν είναι άπειρο) αλλά δεν είναι περιορισμένο (δεν έχει όρια) στο φανταστικό χρόνο.

Εάν προσδώσουμε στον όγκο του Σύμπαντος ένα οποιοδήποτε όριο, που καθορίζεται από το μέτρο της ταχύτητας του φωτός σ' ένα φανταστικό χρόνο, δεν μπορούμε να έχουμε καμμιά απάντηση που να μας εξηγεί την έννοια της «υπόστασης του σύμπαντος» δηλαδή της ύπαρξής του.

Το Σύμπαν είναι Άπειρο! Το πρόβλημα στην Επιστήμη της Φυσικής είναι, ότι δεν μας εξηγεί «τι είναι Άπειρο» για τον απλό λόγο, ότι δεν συνεργάζεται με τη Φιλοσοφία που μπορεί να το εξηγήσει.

Πολλοί επιστήμονες πιστεύουν, ότι το Άπειρον προσδιορίζεται από την προς τα έξω εξέλιξη του Σύμπαντος, παρά το γεγονός ότι αυτή η άποψη γεννά το πρόβλημα της εξέλιξης του «κενού» στο εσωτερικό του Σύμπαντος (αφού το Σύμπαν διαρκώς αδειάζει εσωτερικά).

Η συμβατική επιστήμη δεν τολμά να σκεφθεί, ότι η έννοια της Εξελίξεως και η έννοια της Ανελίξεως είναι ταυτές, ίδιες, στο μέτρο μιας Χρυσής Τομής που «κάνει το Σύμπαν να υπάρχει για πάντα».

Η Εξελίξη και η Ανελίξη αφορούν στις δραστηριότητες της διττής υπόστασης του Αιθέρα που δρα ως Ακίνητος και ταυτόχρονα ως Κινητός. Η Ύλη και ταυτόχρονα η Ενέργειά της, ο Χώρος και ο Απόλυτος Χρόνος, είναι απόρροιες του Αιθέρα.

Στο Σύμπαν του Αιθέρα, η Επιστήμη της Φυσικής πρέπει να συνυπολογίσει, ότι η θέση που προσδίδει σε κάθε «νοητό παρατηρητή» για να στηρίξει το αποτέλεσμα ενός υποθετικού πειράματος, ο Αιθήρ, που δεν είναι άλλος από τον λεγόμενο χωρόχρονο, έχει μέσα στη δομή του και την Κίνηση και την Ακινησία.

Μόνον οι εξισώσεις που εξηγούν τις ταχύτητες του φωτός, την έννοια του Χρόνου και του Χώρου και τους συσχετισμούς Κινήσεως των Ουρανίων σωμάτων, σε σχέση με το «Σταθερό Υπόβαθρο» του Αιθέρα και την «εν δυνάμει» και «εν δράσει» διπτή φύση του, μπορούν να δώσουν «υπόσταση», δηλαδή να συστήσουν πραγματικά γεγονότα που θα προκύψουν από τα αποτελέσματα των εξισώσεων.

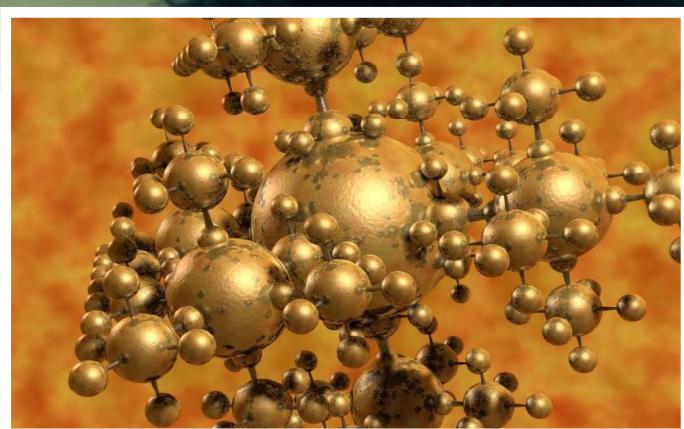
Οι φανταστικοί χρόνοι και οι φανταστικοί αριθμοί, σ' ένα πρακτικά αναπόδεικτο Χρόνο και Χώρο, μπορεί να ωφελούν τις εξισώσεις στα χαρτιά, αλλά όχι τον ίδιο τον άνθρωπο.

Δεν έχουμε το δικαίωμα να ισχυριζόμαστε ότι «το Σύμπαν ανοίγει», επειδή οι Γαλαξίες, που αποτελούν το 4-6 % της συνολικής ύλης του απομακρύνονται, ενώ, ολόκληρο το υπόλοιπο της ύλης του αδυνατούμε για να προσδιορίσουμε την θέση και την πορεία των σωματιδίων, λόγω της Απροσδιοριστίας του Χάιζενμπεργκ, και ταυτόχρονα λόγω της ανεξερεύνητης σκοτεινής ύλης που καλύπτει το κενόν.

Ο Αιθήρ είναι, ό,τι νοείται ως Σύμπαν και Αντισύμπαν μαζί!

Ο Αιθήρ είναι, το Πνεύμα της Ύλης και η Ύλη του Πνεύματος μαζί!

Ο Αιθήρ είναι, ο Χώρος και ο Χρόνος, το Εγγύς και το Μακράν, το Έσωθεν και το Έξωθεν, το Κενόν και το Πλήρες, το Μέρος και το Όλον, η Έλξις και η Άπωσις, η Εντροπία και η Τάξις!

Πεπερασμένο

Ενώ το άπειρο δεν έχει ούτε αρχή, ούτε τέλος, αντίθετα το πεπερασμένο είναι αυτό που κείται εντός ορίου, σε σχέση με το χώρο, το μέγεθος, τον αριθμό, τη δύναμη και τη χρονική διάρκεια. Στον αισθητό κόσμο το πεπερασμένο και η δύναμη αποτελούν το βασικό γνώρισμα όλων των όντων που δεν είναι αυθυπόστατα.

Στην χωροχρονική πραγματικότητα το πεπερασμένο είναι υπολογίσιμο αλλά όχι μετρήσιμο. Η αρχή του και το τέλος του βασίζονται στο λογικό συμπέρασμα και τον υπολογισμό. Όταν μία πεπερασμένη οντότητα προσδιορίζεται και την ακολουθεί το όμοιό της, τότε η έννοια του πεπερασμένου ταυτίζεται με την αρμονική συνέχειά της στο γένος της, ή στο είδος της, ή στην κατάστασή της.

Ο Αιθήρ είναι, ο Μικρόκοσμος και ο Μεγάκοσμος σε κοινή Ουσία.

Ο Αιθήρ συνιστά τη Δημιουργία, την Εποπτεία, την Εξέλιξη και την Ανέλιξη του Σύμπαντος κόσμου.

Ο Αιθήρ είναι «άθροισμα—αθροίσματος» και καμμιά επιστημονική θεωρία η εξίσωση μπορεί να λάβει «υπόσταση» έξω από αυτόν.

Η Συνθήκη έλλειψης ορίου, αν ταυτίσθει με την έννοια του Απείρου, δεν μπορεί να έχει οποιαδήποτε αποδεικτική ισχύ!

Αν το Άπειρον είναι το Κενόν μέσα στο οποίο δραστηριοποιείται το Πλήρες, πρέπει να εξηγήσουμε τι είναι το Πλήρες και σε συνέχεια να ερμηνεύσουμε τις έννοιες του «ορίου που δεν είναι Άπειρο» και του «απεριορίστου, που δεν έχει Όρια».

Το Άπειρον, που δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ο Αιθήρ, αποτελείται από μια ποσότητα μη εγγενών σωματιδίων που κινούνται με ατέρμονα ταχύτητα ίση η και μεγαλύτερη από αυτήν του φωτός, προς κάθε κατεύθυνση ενός Χώρου που τον συνιστούν τα ίδια τα μη εγγενή σωματίδια.

Αυτά τα μη εγγενή απειροστικά σωματίδια, διαμορφώνουν μια ισότροπη μάζα, η οποία είναι Άπειρη στην αμέριστη υπόστασή της και Άπειρη στο μερισμό της.

Η Εξέλιξη και η Ανέλιξη αφορούν στις δραστηριότητες της διττής υπόστασης του Αιθέρα που δρα ως Ακίνητος και ταυτόχρονα ως Κινητός.

Η Αμέριστη υπόστασή της είναι Ακίνητη, η Μεριστή Κινητή.

Η Μεριστή γεννά τους κόσμους ενός Σύμπαντος που διαρκώς ανοίγει με αυξανόμενες ταχύτητες που, τελικά οδηγούν στην απορρόφησή του από την Ακίνητη υπόστασή του.

Επειδή όμως, η ύλη του Σύμπαντος, έχει σαν δομικό υλικό της το ίδιο τον Αιθέρα, τότε συμπεραίνουμε ότι ο Ακίνητος Αιθήρ εκπνέει και εισπνέει τον Κινητό, που είναι ο Εαυτός του.

Επομένως ο Αιθήρ, έχει σαν μέτρο σύγκρισης μόνο τον Εαυτό του.

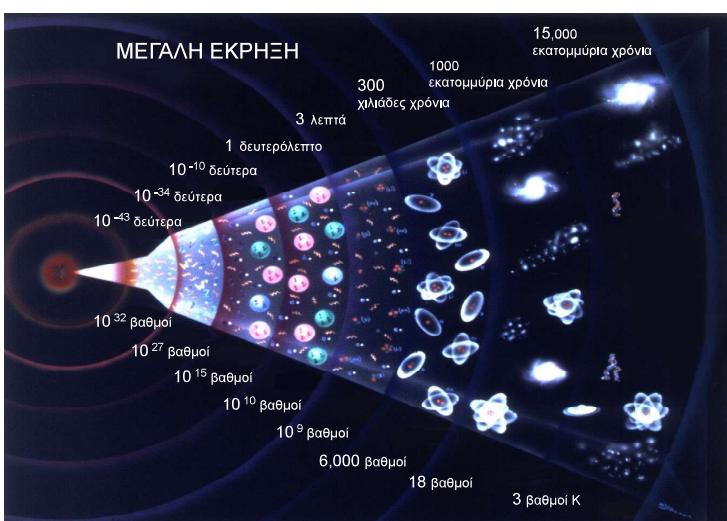
Τα σύνορα απορρόφησης του Σύμπαντος από τον Ακίνητο Αιθέρα, δημιουργούν «το όριο που δεν είναι άπειρο», ενώ ο Αιθήρ, ως άπειρος, είναι «το απεριόριστον που δεν έχει όρια».

Όμως, η μεσολάβηση του Θαυμαστού Νόμου των Αναλογιών μας εξηγεί, ότι το Οριακό και το Άπειρο, το Μεριστό και το Αμέριστο, το Κενόν και το Πλήρες, βρίσκονται το ένα μέσα στο άλλο.

Η Κβαντική θεωρία της βαρύτητας, επιτρέπει τη δυνατότητα να μην υπάρχει ένα όριο στο χωρόχρονο, δηλαδή τον Αιθέρα, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει ανάγκη να προσδιορίσουμε την συμπεριφορά του Σύμπαντος σε κάποιο συγκεκριμένο όριο.

Η ίδια θεωρία μας βεβαιώνει ότι δεν υπάρχουν ανωμαλίες, όπου οι Νόμοι της Φυσικής καταρρέουν και δεν υπάρχει κάποια άκρη στο χωρόχρονο που θα δημιουργεί ανάγκη νέων Νόμων που θα καθορίζουν τις οριακές συνθήκες του χωρόχρονου.

Δεν έχουμε το δικαίωμα να ισχυριζόμαστε ότι «το Σύμπαν ανοίγει», επειδή οι Γαλαξίες, που αποτελούν το 4-6 % της συνολικής ύλης του απομακρύνονται ...

Πολλοί επιστήμονες πιστεύουν, ότι το Άπειρον προσδιορίζεται από την προς τα έξω εξέλιξη του Σύμπαντος,

Ο Steven Hawking αναφέρεται λακωνικά σε αυτό: «Οι οριακές συνθήκες του Σύμπαντος, είναι ότι το Σύμπαν δεν έχει όρια. Το Σύμπαν περιέχει πλήρως τον εαυτό του και δεν επηρεάζεται από ο,τιδήποτε άλλο έξω από αυτό! Δεν δημιουργείται, ούτε καταστρέφεται. Απλά, υπάρχει!»

«Η πρόταση της έλλειψης ορίου στον χωρόχρονο (Αιθέρα) που απασχολεί τη σύγχρονη επιστήμη της Αστροφυσικής - μας εξηγεί και πάλι ο Steven Hawking - οδηγεί στην πρόβλεψη μιας πιθανότητας, ο ρυθμός διαστολής του Σύμπαντος να είναι, σχεδόν ο ίδιος προς όλες τις κατευθύνσεις.

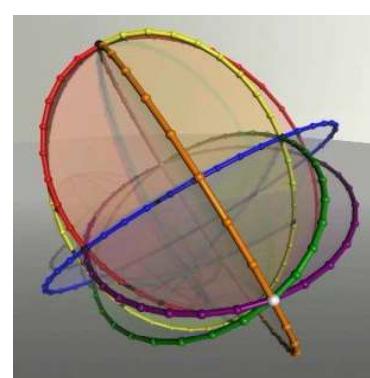
Η πρόβλεψη αυτή συμφωνεί με τις επιστημονικές παρατηρήσεις που δείχνουν, ότι η ένταση της διάχυτης ακτινοβολίας μικροκυμάτων είναι, πάντα σχεδόν, η ίδια προς κάθε διεύθυνση».

Αυτή η πρόταση, τεκμηριώνει την ομότροπη συμπεριφορά του Αιθέρα, και στηρίζει την επίσης ομότροπη συμπεριφορά της διαστολής του Σύμπαντος.

Αν ο Αιθήρ δεν ήταν ομότροπος, το Σύμπαν θα είχε άνισα όρια διαστολής και η ένταση της ακτινοβολίας που θα προερχόταν από αυτές τις ανισότητες, θα είχαν και άνισες μετατοπίσεις προς το ερυθρό.

Όλα αυτά που ισχυρίζεται ο καθηγητής Hawking είναι ολόσωστα, αν σκεφθούμε ότι, «το Σύμπαν αποτελείται από Κινητό Αιθέρα εντός Ακινήτου Αιθέρος».

Εάν το Σύμπαν ούτε γεννιέται και ούτε καταστρέφεται, τότε από μόνο του είναι Αυτογέννητο, Ολοτελές, Ομοούσιον και Πλήρες, στην έννοια του Απολύτου Πνεύματος.

Η Κβαντική θεωρία της βαρύτητας, επιτρέπει τη δυνατότητα να μην υπάρχει ένα όριο στο χωρόχρονο,